

Arrest

nr. 61 125 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. DENYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Bordjomi. In 2002 bent u wettelijk gehuwd met L. T. (...) (O.V. 6.686.800). Jullie hebben een zontje samen. Sinds 2006 was u lid van de oppositiepartij "Labour Party". Ook uw echtgenote was lid van deze partij. Op 7 november 2007 nam u in Tbilisi samen met vele andere leden van de "Labour Party" deel aan een grote demonstratie tegen de regering. De autoriteiten gebruikten geweld tegen de demonstranten. U werd ook geslagen toen u probeerde te vluchten. Daarna kreeg u nog verschillende dreigtelefoons van onbekende personen opdat u zou stoppen met uw oppositieactiviteiten. In maart of april 2010 begon

de regering in de regio Bordjomi met een grootschalig project om de watertoevoer te verbeteren. Alle oude waterleidingen zouden vervangen worden door nieuwe. Hierdoor zou de werkgelegenheid in de regio ook toenemen. Vele arbeiders kregen echter niet het loon dat hen was beloofd. De oude waterleidingen werden niet overal vervangen. In sommige dorpen kregen de inwoners te horen dat ze zelf moesten betalen om hun oude waterleidingen te laten vervangen. Verschillende arbeiders en inwoners kwamen hierover bij u klagen. U was namelijk de plaatselijke coördinator van de "Labour Party" in de regio Bordjomi. Daarop bracht u de partijleiding op de hoogte van deze klachten en samen met andere partijleden begon u de zaak te onderzoeken. U ontdekte dat overheidsfunctionarissen oude waterleidingen die eigenlijk vervangen moesten worden op een bepaalde plaats verzamelden. Vervolgens werden ze aan de inwoners verkocht alsof het nieuwe leidingen waren. U verzamelde hierover schriftelijke getuigenissen van arbeiders en inwoners. U ging ook kijken in de dorpen en verzamelde informatie over de frauduleuze praktijken. In deze periode kreeg u verschillende dreigtelefoons. Midden mei 2010 besloot u om met dit bewijsmateriaal naar een regionale televisiezender in Tbilisi te gaan. Alvorens u het gebouw van deze televisiezender kon binnengaan, werd u op straat aangevallen door drie mannen. Ze sloegen u en stalen het bewijsmateriaal. U vermoedde dat deze mannen tot de nationale veiligheidsdiensten behoorden. Daarna werd u nog verschillende keren bedreigd via de telefoon. Ook uw echtgenote kreeg dreigtelefoons. Begin juni 2010 was uw echtgenote samen met jullie zoontje in Tbilisi voor haar werk. Uw zoontje werd op straat tegengehouden door enkele mannen in een wagen. Ze vroegen hem waar u was. Daarna vernam u van een vriend die bij de nationale veiligheidsdiensten werkte dat de situatie voor u gevaarlijk werd en dat u beter het land kon verlaten. U en uw echtgenote verlieten het huis en leefden enige tijd ondergedoken op verschillende plaatsen. Uw vader contacteerde de partijleiding van de "Labour Party" om hen op de hoogte te brengen van uw problemen. Op 8 augustus 2010 vertrok u samen met uw echtgenote en jullie zoontje met de bus naar Turkije. U wilde vandaaruit de grens met Griekenland oversteken. Omdat uw echtgenote en zoontje echter geen lange tocht te voet konden maken, keerden ze op 14 augustus 2010 terug naar Georgië. U vertrok naar Griekenland. Vandaaruit reisde u met een schip verder naar Italië en vervolgens reed u met een minibus naar België waar u op 12 september 2010 aankwam. Op 9 september 2010 vertrok uw echtgenote ook naar België met het vliegtuig. Jullie vroegen op 13 september 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw vader vernomen dat leden van de nationale veiligheidsdiensten nog verschillende keren bij hem zijn langsgekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Georgische identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoontje, uw lidkaart van de "Labour Party", en een attest d.d. 24/08/2010 van de "Labour Party".

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten omwille van het feit dat u ontdekt had dat er door overheidsfunctionarissen fraude gepleegd was met geld bestemd voor een project om de watertoevoer in uw regio te verbeteren en u dit openbaar wilde maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen overtuigende bewijsstukken kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U legde weliswaar een attest voor afkomstig van de "Labour Party", maar dit document kan uw beweerdde vervolgingsfeiten niet staven. Zo wordt er in het betrokken attest enkel verwezen naar problemen die u zou ondervonden hebben door uw deelname aan de demonstratie in november 2007 en staat er in het geheel niets in over uw vervolgingsproblemen in 2010 wat op zijn minst toch merkwaardig te noemen is. Te meer daar u stelde dat uw vader dit attest van de partij bekomen had, nadat hij hen op de hoogte gebracht had van uw vervolgingsproblemen in 2010 die uw directe vluchtaanleiding vormden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 4, 11). Bovendien kon u zelf ook geen verklaring geven voor het feit dat van deze problemen geen melding wordt gemaakt in het attest (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 4). Daarnaast kan er op gewezen worden dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Uit de inhoud blijkt namelijk dat het specifiek gericht is aan de Belgische autoriteiten met het expliciet verzoek om u en uw echtgenote de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dergelijke vaststellingen doen toch afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest. De lidkaart van de "Labour Party" bevestigt enkel uw lidmaatschap van deze partij, maar kan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin staven. Verder verklaarde u nog dat u kopies genomen had van de belangrijkste bewijsstukken die u verzameld had in verband met de gepleegde fraude. U beweerde dat u deze kopies bij uw vertrek uit uw land thuis had achtergelaten. U kon echter niet met zekerheid zeggen of deze kopies nog bestonden of dat uw vader ze na uw vertrek vernietigd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 9, 12), wat weinig overtuigend is.

Er dient verder op gewezen te worden dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren. U verklaarde weliswaar dat u niet officieel in beschuldiging bent gesteld, maar dat leden van de nationale veiligheidsdiensten na uw vertrek nog naar u zijn komen vragen bij uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 3, 12). U kon evenwel niet zeggen of de partijleiding van de "Labour Party" die volgens u toch volledig op de hoogte was van uw onderzoek naar de gepleegde fraude in verband hiermee verdere stappen ondernomen had. U veronderstelde slechts dat de andere leden die met hetzelfde onderzoek bezig waren als u geen problemen ondervonden hebben, omdat u het meeste onderzoek verricht had, maar daar was u niet helemaal zeker van. U kon ook niet zeggen wat er verder gebeurd is met het project voor de verbetering van de watertoevoer (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 12). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar u verklaarde vanuit België toch nog regelmatig contact te hebben met uw vader en uw zus in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 3). U beweerde weliswaar dat u bang bent dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 3, 12). Deze uitleg is echter niet overtuigend, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om dergelijke informatie te bekomen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw verklaringen bevatten ook enkele onaannemelijke vaagheden en incoherenties waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u in 2007 na uw deelname aan de demonstratie dreig telefoons kreeg. U kon evenwel zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel dreig telefoons u toen ontvangen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 7). Verder stelde u aanvankelijk dat u drie à vier keer bedreigd werd via de telefoon toen u in de periode van mei tot juni 2010 onderzoek verrichtte naar de gepleegde fraude. Later stelde u dan weer dat het ongeveer tien keer gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 11, 13). Toen u daarop met deze incoherentie geconfronteerd werd, verklaarde u eigenlijk niet precies te kunnen zeggen hoeveel keer het gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 13). Dergelijke vage en incoherente verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas zijn niet aannemelijk te noemen.

Voorts bleken uw verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ondermijnd.

Zo verklaarde u dat uw echtgenote in Georgië niet op de hoogte was van uw concrete problemen, maar dat ze wel wist dat u dreig telefoons kreeg. U beweerde dat ze zelfs enkele keren aanwezig was toen u via uw gsm bedreigd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 13-14). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat ze daar nooit bij aanwezig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van L. T. (...), d.d. 09/12/2010, p. 4). Verder stelde u dat uw echtgenote zelf reeds enkele keren via haar gsm bedreigd werd alvorens u midden mei 2010 overvallen werd en uw bewijsmateriaal gestolen werd. Daarna zou ze nog meerdere dreig telefoons ontvangen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 13). Uw echtgenote verklaarde in strijd met uw verklaringen uitdrukkelijk dat ze slechts twee keer een dreig telefoon kreeg en dat het gebeurde nadat u overvallen was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van L. T. (...), d.d. 09/12/2010, p. 4-5). Toen uw echtgenote met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, bleef ze gewoon bij haar verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van L. T. (...), d.d. 09/12/2010, p. 5), wat geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Met betrekking tot de door aangehaalde geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 4), kan worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden te wijten zouden zijn aan uw beweerde geheugenproblemen.

De aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt bovendien ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw vertrek blijkbaar onder uw eigen naam met de bus door Georgië gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 4-5). Toen u gevraagd werd of u dan geen risico nam door op die manier te reizen, antwoordde u dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 5). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Te meer daar u uit vrees om gearresteerd te worden door de nationale veiligheidsdiensten toch sinds begin juni 2010 tot aan uw vertrek begin augustus 2010 ondergedoken leefde op verschillende plaatsen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 10).

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u vanuit Turkije met een bootje naar Griekenland gevaren bent. Daar bent u dan aan boord gegaan van een schip waarmee u naar Italië gevaren bent. Vandaaruit bent u met een minibus naar België gereden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 5-6). Met betrekking tot het schip kon u behalve dat het zowel passagiers als goederen vervoerde geen verdere informatie verschaffen. U wist niet tot welke rederij het schip hoorde. U wist niet onder welke nationaliteit gevaren werd. U veronderstelde wel dat het schip onderweg nergens gestopt was, maar daar was u eigenlijk niet zeker van. Verder wist u niet langs welke landen of plaatsen u vanuit Italië met een minibus naar België gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/12/2010, p. 5-6). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, is het echter niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw Georgische identiteitskaart en de geboorteakte van uw zontje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, L. T. (...) (O.V. 6.686.800), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot en geen eigen elementen aanvoert.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers roepen in een enig middel de schending in van de artikelen 48/3 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen, namelijk de formele motiveringsplicht enerzijds en de materiële motiveringsplicht anderzijds.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de uiterst incoherente opeenvolgende verklaringen van verzoeker en de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekers onderling, wordt in het verzoekschrift gesteld dat slechts rekening moet worden gehouden met de kern van de zaak, namelijk het gegeven dat verzoekers effectief werden bedreigd, wat een ernstige aanwijzing is voor verzoekers' vrees voor vervolging. Het is bijgevolg niet van belang om te weten hoe vaak en op welk tijdstip deze dreigtelefoons hebben plaatsgevonden.

Verzoekers geven eveneens aan dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers onderling allicht te verklaren zijn doordat het mogelijk is dat verzoekster zich in dezelfde ruimte bevond als haar echtgenoot op het moment dat hij een dreigtelefoon ontving, zonder dat zij daarvan op de hoogte was.

Ten slotte pogen verzoekers de tegenstrijdigheden te vergoelijken door erop te wijzen dat verzoeker kampt met geheugenstoornissen. Als bewijs hiervan legden zij een psychiatrisch attest neer.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in de eerste plaats de vastgestelde tegenstrijdigheden pogen te minimaliseren door erop te wijzen dat het tijdstip en de frequentie van zulke oproepen niet de kern van de zaak betreffen. Vooreerst merkt de Raad op dat de stelling van verzoekers dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers onderling enkel het aantal en het tijdstip van de telefonische bedreigingen betreft, niet correct is. De tegenstrijdigheden hebben immers ook betrekking op de al dan niet aanwezigheid van verzoekster op het moment dat verzoeker zulke oproepen ontving en op het precieze moment van kennisname door verzoekster van deze feiten. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden hebben aldus een groter aandeel dan verzoekers voorhouden.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit het door verzoekers weergegeven feitenrelaas onomstotelijk blijkt dat deze dreigtelefoons mede de oorzaak vormden voor hun vlucht uit Georgië. Deze feiten behoren bijgevolg wel degelijk tot de kern van verzoekers' asielrelaas. De Raad is van oordeel dat van personen (*in casu* verzoeker en diens echtgenote) die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Derhalve kunnen verzoekers niet volhouden dat de tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op onbelangrijke gegevens uit hun asielrelaas.

Waar verzoekers vervolgens de tegenstrijdige verklaringen tussen hun verklaringen onderling pogen goed te praten door te wijzen op de mogelijkheid dat verzoekster, hoewel zij zich in dezelfde ruimte bevond als haar echtgenoot wanneer hij dreigtelefoons kreeg, hier niet van op de hoogte werd gesteld en zij om die reden tijdens het gehoor verklaarde geen weet te hebben van die gesprekken, stelt de Raad dat dit argument niet kan worden aanvaard. Immers verklaart verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat zijn echtgenote enkele keren aanwezig was tijdens de telefoongesprekken en dat zij alles had gehoord (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. I. d.d. 9 december 2010, p. 13). Deze verklaring strookt niet met de verklaring van verzoekster dat zij nooit heeft gemerkt dat men haar echtgenoot belde op zijn gsm om hem te bedreigen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. T. d.d. 9 december 2010, p. 5). Deze verklaring acht de Raad overigens weinig geloofwaardig, nu verzoekster aangeeft zelf ook dreigtelefoons te hebben ontvangen. Bovendien verklaren verzoekers dat zij ook werden bedreigd via de vaste telefoon en dat hun zoon werd lastiggevallen. Verzoekster kan bijgevolg moeilijk volhouden dat zij absoluut niet zou hebben geweten

dat haar man werd bedreigd en wat de reden daarvoor was. Desbetreffend argument van verzoekers kan derhalve niet overtuigen.

Waar ten slotte verwezen wordt naar het achteraf aan de Raad bezorgde psychiatrisch attest, wijst de Raad erop dat hieruit louter blijkt dat verzoeker te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Aldus kan uit dit psychiatrisch attest geen rechtvaardiging worden afgeleid voor het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor meerdere malen de bal mislaat wanneer hem wordt gevraagd naar de precieze omstandigheden van zijn asielaas.

De Raad concludeert dat de door verwerende partij terecht vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers' asielaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoeker onvoldoende moeite heeft gedaan om zich te informeren over de evolutie van zijn vervolgingsproblemen, vermits hij totaal niet op de hoogte is van eventuele stappen die zijn partij zou hebben ondernomen om het corruptieschandaal aan banden te leggen, hij niet in kennis is van de problemen die medestanders mogelijk zouden kennen en hij evenmin weet hoe het staat met het omstreden watertoevoerproject, betogen verzoekers dat dit een onterechte vaststelling betreft. Verzoekers roepen in dat verzoeker in de materiële onmogelijkheid verkeert om zich vanuit België te informeren naar de evolutie van zijn vervolgingsproblemen, omdat hij hier zijn familie mee in gevaar zou kunnen brengen, rekening gehouden met het feit dat zijn telefoongesprekken worden afgeluisterd.

2.2.4.2. De Raad is de mening toegedaan dat verwerende partij terecht vaststelt dat dit gebrek aan informatie opmerkelijk is. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit zijn land van herkomst daar deze informatie verzoeker derhalve zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor aangeeft dat hij simpelweg niet weet hoe het staat met het watertoevoerproject, dat hij niet weet of zijn partij verder onderzoek heeft verricht naar de fraude en dat hij evenmin heeft gepoogd contact op te nemen met deze partij, dat hij bovendien niet weet of zijn vader de kopieën van de door hem verzamelde documenten heeft bijgehouden, hoewel hij nog steeds contact met hem heeft en dat verzoeker ten slotte niet de moeite heeft gedaan om derden, zoals bijvoorbeeld een mensenrechtenorganisatie te contacteren om alsnog informatie te kunnen bekomen over de situatie, wijst op een dusdanig grove onverschilligheid en desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van diens relaas. Deze ongeloofwaardigheid blijkt des te meer daar verzoeker aangeeft dat hij op eigen initiatief dit onderzoek heeft opgestart en dat hij enorme risico's heeft genomen door met zijn resultaten naar de staatszender te stappen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. I. d.d. 9 december 2010, p. 8 en 10). Zodoende acht de Raad het bijzonder merkwaardig dat verzoeker, nadat hij zijn thuisland is ontvlucht, zich niet de moeite getroost om ook maar iets te weten te komen over de stand van zaken.

In een poging de motivering van verwerende partij aan te vechten, stelt verzoeker dat hij zelden rechtstreeks zijn achtergebleven familieleden contacteert uit vrees voor hun veiligheid. De Raad wijst erop dat buiten telefonisch contact ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dat dit contact ook via derden kan verlopen hetzij bijvoorbeeld via zijn vrienden of via een advocaat. Verwerende partij heeft er tijdens het gehoor trouwens op gewezen dat verzoeker niet noodzakelijk via zijn familie informatie diende te bekomen, maar dat hij bijvoorbeeld ook contact zou kunnen opnemen met een mensenrechtenorganisatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. I. d.d. 9 december 2010, p. 12).

Derhalve is de Raad van oordeel dat desbetreffend argument niet van aard is om de motivering van verwerende partij te ontcrachten. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaas.

2.2.5.1. Met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat verzoeker geen overtuigende bewijsstukken kon voorleggen aangaande de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, stelt verzoeker dat, hoewel de bewijslast in principe op hemzelf ligt, verwerende partij toch rekening had moeten houden met de onmogelijkheid om sommige documenten ter staving van zijn relaas voor te leggen, nu hij in alle haast is moeten vluchten uit Georgië. Verzoeker erkent dat sommige documenten ontbreken, maar dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, onder meer omdat hij wel een aantal documenten heeft kunnen voorleggen en hij bovendien nog steeds bewijsstukken tracht te bemachtigen.

Zo heeft verzoeker een lidkaart en een attest van de 'Labour Party' neergelegd, waaruit blijkt dat hij lid was van deze oppositiepartij. Het attest vormt tevens een bewijs voor de door hem voorgehouden problemen in 2007.

Voorts verwijst verzoeker naar een document, aangehecht aan het verzoekschrift: "Borjomi Municipal Water Supply Project Appraisal", waaruit blijkt dat er in Borjomi inderdaad een grootschalig watertoevoerproject aan de gang is. In dit verband refereert verzoeker eveneens aan een website, waar uit de "Corruption Perception Index 2010" valt af te leiden dat de corruptie in Georgië wijdverspreid is. Verzoeker meent uit de combinatie van beide stukken te kunnen concluderen dat het niet onredelijk is om aan te nemen dat er in het lopende watertoevoerproject een corruptieschandaal aan de gang is. Verzoeker haalt in dit verband tevens aan dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar het betreffende corruptieschandaal en dat hierdoor de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht werd geschonden.

Ter aanvulling legt verzoeker na datum van de beschikking tot oproeping ter terechtzitting nog een aantal stukken neer: een psychiatrisch attest d.d. 8 februari 2011 (kopie), een medisch verslag d.d. 20 november 2007 (origineel + beëdigde vertaling), een convocatie d.d. 4 oktober 2010 (origineel + beëdigde vertaling) en 2 handgeschreven verklaringen (kopie + beëdigde vertaling).

2.2.5.2.1. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde lidkaart en het attest dat werd opgesteld door de "Labour Party", beperkt de Raad zich te verwijzen naar desbetreffende motieven van verwerende partij, die de Raad bevestigt en overneemt. Deze motieven worden immers door verzoekers ongemoeid gelaten.

2.2.5.2.2. Waar verzoekers stukken aanbrengen om te staven dat het "niet onredelijk" is dat er een corruptieschandaal aan de gang is in het watertoevoerproject, en verwerende partij bovendien met de vinger wijzen dat zij hier zelf geen onderzoek naar heeft verricht, wijst de Raad erop dat het bestaan van een corruptieschandaal bij het watertoevoerproject op zich geen punt van discussie uitmaakt, doch geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden persoonlijke problemen naar aanleiding het gepretendeerde bestrijden van deze corruptie.

2.2.5.2.3. Met betrekking tot het psychiatrisch attest d.d. 8 februari 2011, stelt de advocaat van verzoekers in zijn begeleidende brief dat een aantal motieven in de bestreden beslissingen die onder meer te maken hebben met verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen en zijn gebrek aan initiatief om verdere informatie te bekomen dienen te worden heroverwogen in het licht van dit attest.

De Raad wijst er echter op dat – zoals reeds werd uiteengezet in punt 2.2.3.2. – hieruit louter blijkt dat verzoeker te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.5.2.4. Aangaande het neergelegde medisch verslag d.d. 20 november 2007, opgesteld door een neuroloog in Georgië, constateert de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Daargelaten de vaststelling dat dit attest geen melding maakt van de omstandigheden waarbij de verwondingen werden opgelopen, kan dit attest om voormelde redenen niet bewijzen dat verzoeker werd geslagen omdat hij in 2007 heeft deelgenomen aan een betoging.

2.2.5.2.5. Wat de voorgelegde convocatie d.d. 4 oktober 2010 betreft, stelt de Raad ten eerste vast dat deze oproep om te verschijnen voor de rechtbank niet strookt met wat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaart: "*Er was geen rechtszaak tegen mij, was allemaal niet officieel, maar overheid kan iemand vermoorden*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag L. I. d.d. 9 december 2010, p. 12). De Raad acht het zeer merkwaardig dat verzoeker alsnog komt aandragen met een convocatie, terwijl hij tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij door de Georgische overheden niet officieel werd beschuldigd. Ten tweede vermeldt de convocatie dat verzoeker voor de rechtbank wordt gedaagd voor feiten van "*kleine /geringe/ vandalisme*". Het is bijgevolg niet mogelijk om deze dagvaarding te relateren aan verzoekers problemen in verband met diens onderzoek naar het betreffende corruptieschandaal. Derhalve vormt desbetreffend document geen bewijs voor de door verzoeker weergegeven problemen in 2010.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat betreffende convocatie evenmin betrekking zou kunnen hebben op de voorgehouden problemen in 2007, die niet in rechtstreeks oorzakelijk verband staan tot zijn vlucht drie jaar later. Immers is het uiterst onwaarschijnlijk dat de dagvaarding pas in oktober 2010,

drie jaar na de feiten, werd uitgebracht. De Raad herhaalt dat bovendien deze feiten geen rechtstreekse vluchtaanleiding vormen tot verzoekers' verlaten van hun land van herkomst *anno* 2010.

De Raad constateert eveneens dat dit document, samen met het origineel van het hierboven besproken neurologisch verslag, dat in 2011 aan verzoeker werd opgestuurd vanuit Turkije, hoewel hij tijdens het gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij de zaken die te maken hebben met zijn asielrelaas niet kan bespreken met zijn familie, daar dit hen mogelijk in gevaar zou kunnen brengen. Het feit dat verzoeker dan toch op relatief gemakkelijke wijze documenten kan toegestuurd krijgen die in rechtstreeks verband zouden staan met zijn asielrelaas, valt moeilijk te verenigen met deze verklaringen.

Derhalve is de Raad van oordeel dat desbetreffend document geen bewijs vormt voor de door verzoekers voorgehouden problemen.

2.2.5.2.6. Verzoekers leggen ook de kopies van twee handgeschreven verklaringen voor van personen die als arbeider tewerkgesteld waren tijdens het watertoevoerproject. In beide verklaringen bevestigen deze personen dat zij naar aanleiding van onderbetaling voor de door hen verrichte arbeid, klacht indienden bij verzoeker die vervolgens stappen ondernam om het probleem te verhelpen.

De Raad merkt op dat aan deze verklaringen geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het fotokopieën betreffen, welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Ten slotte is het bevreemdend dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen in verband met het door hem verrichte onderzoek naar corruptie in het watertoevoerproject, maar dan wel over deze verklaringen beschikt. Dit vormt tevens een indicatie voor de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen stukken kan voorleggen in verband met zijn onderzoek.

2.2.6. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot zijn reis met de bus door Georgië onder diens eigen naam en met betrekking tot diens illegale binnenkomst in de Europese Unie, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7. Bovenvermelde vaststellingen verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekers de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Daar waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending feitelijke grondslag mist, nu verzoekers om reden van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door hen voorgehouden asielrelaas niet in aanmerking komen voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het door de Raad als overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT